

vilde nu være for vidtløftigt for mig her at komme ind paa en mere indgaaende Begrundelse af vore Krav om at faa disse personlige Betingelser stærkt skærpet. Jeg vil henvise Tingets Medlemmer til den Betænkning, som er omdelt paa vore Pladser, og hvori man Side 259 vil finde et Bilag fra Politiassistent Hakon Jørgensen, der giver et ret godt Indblik i Forholdene paa dette Omraade i København — et Indblik i Lighed med det, som vi havde Lejlighed til at skaffe os under Forhandlingerne i den første Ædrueligheds-kommission. Vi er fuldstændig klare over, at intet i den Grad bidrager til at demoralisere Beværterstanden — jeg bruger med Forsæt dette Udtryk: demoralisere —, som at der er alt for mange Beværtninger. Det store Antal Beværtninger bidrager til, at Beværterne kommer ind under en saadan Konkurrence, at de ikke kan drive deres Beværtninger paa en saa smuk og pæn Maade, som de sikkert vilde. Jeg tror ikke, at Beværterne er daarligere Mennesker end andre, men jeg tror, at den Omstændighed, at det som Følge af det store Antal Beværtninger kniber for dem at eksistere, kniber for dem at svare deres Husleje og tjene det fornødne til Familiens Underhold, frister dem til at drive Forretningen paa en Maade, som de ellers aldrig vilde gøre. Hvor tidt har man ikke haft Lejlighed til at erfare f. Eks. dette, at naar der kommer en Mand ind i en Beværtning, og han har Penge paa Lommen og er villig til at give ud, saa fristes Værten til at lade ham give dem ud og skaffer Kunder til Huse for at fortære det, vedkommende vil betale. Man kan godt forstaa, at en Vært siger som saa: Hvad kan det nytte, at den Mand bliver vist ud her, Resultatet bliver jo blot, at han gaar lige over til min Konkurrent, saa at han faar Pengene; og saa kan jeg lige saa godt tage dem som den anden.

Politiassistent Hakon Jørgensen oplyser i det nævnte Bilag, at der i den gamle Bydel paa Vesterbro findes ikke mindre end 616 Beværtninger med Udskænkning af stærke Drikke. Og her ser man ogsaa Demoralisationen. Der er ikke mindre end 91 af disse Beværtninger, der af Politiassistenten betegnes som daarlige Beværtninger, altsaa som Beværtninger, hvor man langt fra kan sige, det gaar til, som det skulde. De Forbrydelser, man efterhaanden opdager finder Sted i disse Beværtninger, er af den Art, at det i allerhøjeste Grad maa stemme Sindene til Alvor og opfordre til at søge at raade

Bod paa den Ulykke, som det er at have disse Beværtninger. Det oplyses i Bilaget, at der i disse 91 Beværtninger medvirker ikke mindre end 105 Personer, hvoraf Halvdelen er straffede og den anden Halvdelen ilde berygtede Personer. Og ser man paa, hvad det er, de straffede har gjort sig skyldig i, saa er det saadanne Forbrydelser som Tyveri, Vold, Røveri, Hæleri. Dette er efter min Mening et klart Bevis for, hvordan Forholdene bliver, naar man har for mange Beværtninger, idet Beværterne da ikke er i Stand til at opretholde deres Forretninger under økonomisk gode Vilkaar.

Det næste Punkt, jeg finder Anledning til at omtale, er Bevillingstiden. I den nugældende Beværterlov er Bevillingstiden overladt til Fastsættelse i de kommunale Vedtægter, og denne Lovbestemmelse har ikke mindre end 67 af de 76 Købstæder, vi har i Danmark, benyttet til at sætte Bevillingstiden til et kortere Aaremaal. Kun 9 Købstæder har sat den til Livstid, 19 har sat den til 10 Aar, 6 til 8 Aar, men 45 af vore Købstæder har sat den til 5 Aar. Og ser man paa Forholdene i Landkommunerne, er det kun Holbæk Amt og en Del af Københavns Amt, der har sat Bevillingstiden til 10 Aar; alle de øvrige Amter har sat den til 5 Aar. Det vil altsaa ses, at naar Kommissionen har foreslaaet Bevillingstiden sat til 5 Aar, er det i fuld Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa de kommunale Raad har praktiseret den Ret, de fik ved Loven af 10. Maj 1912. — Jeg maa maaske bemærke, at hvor jeg ikke fremsætter nogen særlig Bemærkning angaaende Ministerens Forslag, kan jeg tiltræde, hvad han har foreslaaet.

Der er fra enkelte Sider i Kommissionen — og jeg ved ogsaa udenfor Kommissionen — fremsat den Betragtning, at 5 Aar er for kort en Tid for en Person at drive en større Forretning i; naar man ikke kan være sikker paa at kunne drive Forretningen udover de 5 Aar, kan ingen være tjent med at overtage en saadan Bevilling, dertil koster det alt for meget at faa Forretningen sat i Gang med Møblement og hvad der ellers hører til. Men Erfaringen viser, at den Paastand absolut ikke holder Stik. Naar vi ser paa Forholdene f. Eks. i København, hvor den største Del, og saa godt som alle de store Forretninger drives i Henhold til Bestemmelsen i § 21 i den nugældende Beværterlov, saa er det saaledes, at den Bevilling, de har faaet, kun gælder i 5 Aar; og for